

Tato bakalářská práce popisuje procesy a mechanismy při vyprávění o osvojování a užívání řečtiny třetí generace řeckých politických imigrantů žijících na území České republiky. Dále se v rámci vyprávění respondentů zabývá otázkou jazykového mísení a jejich etnickou sebeidentifikací.

Práce je rozdělena do dvou hlavních částí, teoretické a empirické. V teoretické části je zpracován úvod do historie řeckých uprchlíků a příčiny jejich imigrace v kontextu současného udržování vlastní identity a jazyka. Následně jsou popsány dostupné metody použitelné pro tento druh výzkumu. V empirické části je na základě nahraných rozhovorů zanalyzováno a interpretováno jazykové chování vypravěčů, a to pomocí metody jazykové biografie.

Výsledkem zkoumání je zjištění, že ačkoli je skupina adaptována na české prostředí, tendenčně tíhne ke své komunitě a stále se učí jazyku svých předků. V práci jsou identifikovány hlavní způsoby osvojování řečtiny, které sice probíhaly již od dětství, k jejímu zásadnímu rozvoji však došlo u většiny respondentů až v období dospívání. V rámci mezigenerační komunikace se ukazuje, že interakce mezi rodiči a jejich dětmi je více homogenní než ve vztahu prarodiče–vnoučata. V případě jazykového mísení (kterého respondenti hojně užívají) často hraje roli sociální motivace.

K hlavním přínosům této práce patří především prohloubení dosavadních poznatků v oblasti jazykových kompetencí třetí generace řeckých imigrantů, které nebyly ve větší míře zpracovány. Dílčí výsledky této práce pak mohou být podkladem pro návazné studie v oblasti jazykověbiografických vyprávění.